

Сорбонська декларація

Спільна Декларація “Про гармонізацію архітектури європейської системи вищої освіти” чотирьох міністрів, що представляють Великобританію, Німеччину, Францію і Італію Париж

(Сорбонна, 25 травня 1998 року)

У Європейському процесі зовсім недавно було зроблено декілька надзвичайно важливих кроків вперед. При всій їх доцільності ми не повинні забувати, що *Європа - це не тільки євро, банки і економіка: вона повинна стати також і Європою знань*. Ми повинні будувати і підсилювати інтелектуальну, культурну, соціальну та технічну базу нашого континенту. Більшою мірою це відноситься до університетів, які продовжують грати переломну роль у такому розвитку.

Університети з'явилися в Європі, окремі з них – більш ніж три чверті тисячоліття тому. Наші чотири країни пишаються своїми деякими найстарішими університетами, які зараз святкують свої важливі ювілеї, як це робить сьогодні Університет Парижу.

У ті часи студенти і вчені могли вільно пересуватися і швидко поширювати знання по всьому континенту. У теперішній же час дуже багато хто з наших студентів, все ще закінчують своє навчання, не отримуючи вигоди від часткового навчання поза національними кордонами.

Ми йдемо до періоду істотних змін в освіті і умовах праці, до різноманітності шляхів становлення професійної кар'єри з явною необхідністю навчання і професійної підготовки протягом усього життя. Ми заборгували тим, хто навчається (і нашому суспільству в цілому), таку систему вищої освіти, в якій їм надавалися б кращі можливості шукати і знаходити область, в якій вони мали б перевагу перед іншими людьми.

Відкритий простір європейської вищої освіти несе багатство позитивних перспектив, звичайно ж, з повагою до наших відмінностей, але вимагає, з іншого боку, продовження зусиль з ліквідації бар'єрів і розробки таких рамок для викладання та навчання, які розширили б мобільність і зробили співпрацю ближчою, ніж коли-небудь раніше.

Міжнародне визнання і привабливий потенціал наших систем освіти безпосередньо пов'язані з їх зовнішньою та внутрішньою зрозумілістю. Здається, що з'являється необхідність в системі, в якій для міжнародного порівняння і еквівалентності повинні існувати два основні цикли: доступневий та післяступневий.

У цій системі багато новизни і гнучкості може бути досягнута через використання семестрів та кредитів (як це зроблено в схемі ECTS). Це забезпечить перевірку правильності отриманих кредитів для тих, хто обирає первинну освіту або продовження навчання в різних європейських університетах і хто хотів би мати можливість отримати ступінь в будь-який слушний для себе час протягом життя. Дійсно, ті, хто навчається, повинні мати право увійти до академічного світу у будь-який час їх професійного життя і поза залежності від їх попередньої підготовки.

Студенти доступневого циклу повинні мати доступ до диверсифікованих програм, що включають можливість міждисциплінарних занять, розвитку знання іноземних мов та використання нових інформаційних технологій.

Міжнародне визнання першого ступеня, як відповідного певному рівню кваліфікації, важливо для успіху цієї спроби, в якій ми хотіли б зробити наші схеми вищої освіти зрозумілими для всіх.

У післяступеневому циклі повинен бути вибір між більш короткою за тривалістю програмою отримання ступеня магістра і більш тривалою програмою отримання докторського ступеня з можливістю переходу від однієї програми до іншої. І в першій і в другій програмах відповідний акцент повинен бути зроблений на дослідницькій та самостійній роботі.

Студенти як доступневого, так і післяступеневого циклів повинні заохочуватися до того, щоб проводити принаймні один семестр в університетах поза своєю власною країною. У той же час, все більша кількість викладацького та дослідницького персоналу повинна працювати в європейських країнах, відмінних від своєї власної. Підтримка Європейським союзом, що зростає, мобільності студентів та викладачів повинна використовуватися повністю.

Більшість країн, і не тільки в межах Європи, стали дуже повно відчувати потребу в такій еволюції. Ці проблеми широко обговорювалися на конференціях європейських ректорів, президентів університетів, груп експертів та вчених в деяких наших країнах.

Минулого року в Лісабоні була узгоджена Конвенція про визнання в Європі кваліфікацій вищої освіти для академічних цілей. Вона ввела багато базових вимог і підтвердила, що окремі країни можуть брати участь в конструктивнішій схемі визнання. Приймаючи цю позицію, можна користуватися вимогами Конвенції і йти далі. Вже зараз є багато точок дотику в області взаємного визнання ступенів вищої освіти для професійних цілей з використанням перспективних директив Європейського союзу.

Наші уряди, проте, продовжують грати визначальну роль в досягненні цієї мети, заохочуючи способи підтвердження набутих знань і кращого визнання відповідних ступенів. Ми чекаємо, що це сприятиме подальшим між університетським угодам. Прогресивна гармонізація всіх наших ступенів і циклів навчання може бути досягнута через зміцнення вже існуючого досвіду, спільні дипломи, експериментальні ініціативи і діалог зі всіма зацікавленими особами.

Ми, тим самим, погоджуємося схвалити створення загальної системи, спрямованої на поліпшення зовнішнього визнання і полегшення мобільності тих, хто навчається, також як і на розширення можливостей їх працевлаштування. Сьогодні тут, у Сорбонні, ювілей Університету Парижа дає нам чудову можливість брати участь у спробі створити простір європейської вищої освіти, де національні особливості і загальні інтереси можуть взаємодіяти і підсилювати один одного для вигоди Європи, тих, хто вчиться і, в більш загальному сенсі, її громадян. Ми закликаємо решту держав, членів Союзу та інших європейських країн, приєднатися до нас для досягнення цієї мети, а всі європейські університети – об'єднатися для посилення становища Європи в світі через плавне регульоване поліпшення і модифікацію освіти для своїх громадян.